

Goddag.

Skriver dette som forlængelse af mit besøg inde ved jer i social og ældreudvalget.

Jeg vil forsøge så godt som muligt, ud fra min optik, samt hvad jeg hører og ser af opslag fra familier og advokater mv.

Prøve at præcisere og tydeliggøre både problemstillinger samt konkrete løsningsforslag på de forskellige områder.

Vi kan jo starte med det helt grundlæggende som er den retssikkerhed vi borgere oplever så godt som ikke eksisterende.

Dette er uagtet hvor i forvaltningen vi omgås og har sager der behandles.

Retssikkerhedslovens §10 der fortæller at

"Myndigheden har ansvaret for, at sager, der behandles efter denne lov, er oplyst i tilstrækkeligt omfang til, at myndigheden kan træffe afgørelse." hvilket jo betyder at hele sagen skal belyses, og ikke blot forvaltningens ensrettede og selektive syn på sagen.

En løsning kunne jo være at alle møder mellem forvaltning og borger på rådhus og borgercentre lyd og video optages.

Dette ville sikre en ret linje for alle parter, samt i en eventuelt klage eller straffesag ville kunne fremføres som beviser.

Ligesom at den forvaltning og det børne & unge udvalg man møder ej skal ligge i samme kommune.

Dette vil jo så betyde at eksempelvis Københavns kommunes sager skal til et børne og unge udvalg i eksempelvis Nyborg.

Dette ville sikre en form for parts neutralitet når sagerne kommer videre op igennem systemet.

Næste punkt er jo netop selve sagsbehandlingen, samt det forvaltningsmæssige.

Lovgivningen er klar og tydelig, selv for en almindelig dårligt uddannet borger som jeg selv. Så derfor undres jeg over den er så svær at forstå og sætte sig lidt ind i for veluddannede socialrådgivere og deres ledelse.

Tag nu servicelovens §68 der jo fortæller bla. at hvis ikke forvaltningen indgreb er gavnligt eller gør barnet godt skal indgrebet ophøre.

Det burde være ret lige til, dette er bare ikke tilfældet.

I alt for mange tilfælde fyldes vores papirer med direkte løgne, forkerte og fejlagtige diagnoser socialrådgiveren selv har gjort sig, uden korrekt faglig opbakning.

I alt odr mange tilfælde ville hjælpen nemt være kunnet ydet i hjemmet, ligesom at loven jo også siger at forvaltningens indgreb skal være så skånsom som muligt.

Dette er i 90% af alle anbringelser ikke tilfældet.

Når man fjerner børnene påvirker man både familiernes sociale omgivelser man fjerner dem lidt efter lidt psykisk til de hverken kan arbejde eller opretholde en hverdag.

Og hvorfor.?

Så forvaltningen kan bygge sig en stærk sag mod forældrene, samt sikre sig flere penge i puljen næste år.

Der burde fast tages stikprøver af sager landet rundt, gjort gennem et uvildigt udvalg af jurister, der sikrer en kvalitet og en ensformig arbejdsgang i forvaltningerne landet rundt. Derved vis en forvaltning har for mange negative tal så kan man starte en tilsynssag og pålægge dem en slags sanktion.

Næste punkt kunne jo eventuelt være vores klageinstanser når vi gennemgår systemet. De er der ja, men fungerer de, se det kan diskuteres.

I henhold til forvaltningsloven skal ledelse og byråd fungere som klageinstans i kommunerne.

Jeg ligesom mange andre har ofte klaget og sendt hundredvis af skrivelser, blot for at lederen eller den pågældende direktør jo selvfølgelig beskytter og tager medarbejdernes ord for gode vare.

Og alt for ofte, som i stort set aldrig bliver sagerne faktisk undersøgt ordentligt når vi klager ligesom at sagerne sjældent bliver undersøgt uvildigt.

Dette tænker jeg jo der kunne være en klar årsag jeg gør mig i hvert fald mine tanker omkring det.

Hvilket en del af løsningen jo kunne findes i førnævnte, henlagt på stikprøver og uvildige sags undersøgelser, som fast basis for kvalitetskontrol i forvaltningen.

En anden del af løsningen er jo at man forlanger en personlighedsundersøgelse på socialrådgivere, sådan at man ikke har personer i dette erhverv med svære narcissistiske træk eller lignende.

Samt man jo kan se den måde om en socialrådgiver formår at sætte sig ind i forældrene og både har empati samt en etisk korrekthed, sammen med gode personlighedstræk i henhold til det store ansvar de jo sidder med.

Lige så bør det ikke kun være ledelsen der pålægges direkte ansvar, ledelsen bør sidde med et overordnet ansvar ja, men det burde gøres muligt for os som borgere at anmelde en socialrådgiver når de gør sig overtrædelser af danske love, samt ledelsen jo selvfølgelig bør underlægges sanktioner for ikke at have handlet på de overtrædelser de har bevidnet og som ofte også er blevet gjort opmærksomme på gentagne gange.

Jeg mener også at i sager hvor børnene er tvangsfjernet, da bør sagerne følge forældrene og automatisk følge med til ny kommune i tilfælde af flytning.

På denne måde kan man garantere et konstruktivt samarbejde familieafdeling og jobcenter imellem, sådan at man sætter den samlede indsats hen mod en udvikling og et arbejde med forældrene, der hurtigst muligt vil udfase i en faktisk hjemgivelse.

Som jo i henhold til loven altid skal være udgangspunktet i en anbringelse, til trods for det modsatte tilfælde som vi oplever i disse tider, hvor man til trods for gældende lovgivning anbringer med henblik på varig anbringelse samt tvangsadoption.

Hvilket jo er fuldstændigt uhørt.

Vis man kan yde plejefamilier og institutioner en masse penge, en masse hjælp og støtte.

Kan nogen så fortælle mig hvorfor denne samme økonomiske og daglige støtte ikke kan ydes til forældrene i hjemmet i stedet, og derved bibeholde de familieværdier jeg mener er en grundlæggende del af Danmark.

Ligeså beholder børnene jo deres tryghed og sociale gang undervejs og bliver ikke "børn af systemet".

Ligesom forældrene beholder og udvikler deres sociale færdigheder, samt stadig kan begå sig på arbejdsmarkedet og være en del af noget større, samtidigt med dette jo også rammer statskassen både på kort og lang sigt hvis forældrene ikke kan begå sig på arbejdsmarkedet.

Dette ville koste skattekrone samtidig med en merudgift gennem anbringelse, frem for hjælp i hjemmet hvor forældrene arbejder og betaler skat stadig mens de udvikler sig og fungerer som en familie.

Ikke alle bør have børn, men langt størstedelen kan uden diskussion sagtens klare den med hjælp i hjemmet frem for det store voldsomme indgreb som en tvangsanbringelse jo er.

Når vi nu er ved emnet så lad os samtidig tage op at der bør skelnes mellem dårligt forældreskab og børn med sær behov.

Vi må aldrig som samfund straffe folk for et handicap, disse mennesker er hverken dumme eller mindre begavede.

De syge det kan være alt fra fysiske til psykiske lidelser, det SKAL vi som samfund skelne imellem, længere er den bare ikke.

Syge skal have hjælp og tages hånd om og støttes, ikke straffes i flere år for noget de ikke selv er herre eller mester over.

Vi mange mennesker og diversiteten eller det at skille sig ud skal ikke føre til straf på nogen måde.

Der må klart ydes hjælp til forældre og børn i hjemmet samt løbende rådgivning.

For på den måde og sikre at alle har en chance for at skabe en familie, samt bibeholde den familie de så gerne vil have sig her i Danmark.

Der er nød til at lægge en sikkerhed ind, som en adskillelse i problemet så man som handicappet eller med et handicap eller udfordret barn ikke bare sidestilles som dårlige forældre.

Det simpelthen bare ikke godt nok.

Der er helt klare og fastlagte parametre, der skal arbejdes ud fra, af hensyn til social og service samt forvaltningsloven, forvaltningen helt fra ledelse til gulv arbejder dækker jo selvfølgelig over egne rækker først og fremmest, dernæst kommer den del at man ikke ifaresætter egen levevej eller spænder ben for egen karrieremuligheder.

Dertil kommer der retssikkerhedsloven og straffeloven, som kommunerne gentagende gange stiller sig hævet over, og man må jo bare sige at faktum er det er de jo også.

Hvor mange anmeldelser ligger der fra borger på forvaltning.

hvor mange er der rejst sigtelse på, samt hvor mange har ført til faktisk domsafsigelse på en leder eller socialrådgiver.

Kan garantere at var dette sket ville pressen være over det lige med det samme.

Men dette ville kræve at de ødelagte mennesker kommunerne fortsat træder på, skulle finde et umådeligt overskud, ikke bare til sine børn eller at holde sig selv oppe i, hvad de fleste vil beskrive som psykisk hårdt og udmattende.
Samt en af de større krisetider i ens liv.

Hvordan skulle man oven i alle disse ting og hårde daglige pres, kunne magte at blive nægtet fra mange lokal stationer at de vil føre sag, samt efterfølgende klager frem og tilbage.

For ikke at snakke om den ubarmhjertige ventetid hvorpå vores børn bliver ødelagt fordi de sidder fanget i et kommunalt økonomisk og politisk spil, af stædige egoistiske voksne mennesker, der leger dommer og bøddel for disse familier.

Hvor blev hjælpen af til familierne.?

Hvorfor ødelægger man borgerne frem for at hjælpe dem til bedre tider, hvilket i det lange løb også ville spare statskassen nogen kroner.?

Hvorfor afholder man familier fra et socialt aktivt liv, samt afholder dem fra at være en frugtbar del af dansk erhvervsliv og dermed også en givende brik i statskassen.?

Hvorfor er socialrådgivere og disses ledere hævet over danske love og strafferammer.?

Hvordan kan så klare beviser på at klageinstanser ikke fungerer, blot ignoreres så fuldstændigt.?

Hvordan kan politiet ignorere klare overtrædelser, blot fordi det er en borger der anmelder en forvaltning.?

Der er mange tiltag der skal gøre sig før tingene bliver bedre, men første skridt på vejen er at lytte til os der lever midt i det.

Derefter så faktisk også handle på det, i politikere hørt af folket, valgt af folket.

Hvorfor hører i ikke alle vi der hver dag er underlagt et forskruet samfund på bundlinjen, hvor loven kun er for nogen og hvor at hvem der må beholde sine børn eller ikke, ej afhænger af forældre evner men blot hvad en socialrådgiver eller ledelsens selektive samt absolutte personlige holdning til sagen er og hvad disse fylder i vores sagsakter uagtet korrekt faglige dokumenter findes eller ej.

Denne bliver jo selvfølgelig fastlagt når dette kommer til et børne og unge udvalg, hvor de arbejder på fast basis med de medarbejdere de skal sidde at bedømme.

Hvor henne er det parts neutralt, hvor henne er det en sikkerhed for borgeren.?

Det samme gælder ankestyrelsen man kunne jo tænke at hvis man kiggede sager igennem rent juridisk, så ville hvertfald 70% af alle anbringelser være utilstedelige og forkerte.

Her vil jeg nævne at uvildig undersøgelse i min optik bør betyder, faglærte advokater helt uden om og væk fra systemet samt en psykolog og ssp medarbejder, skal kigge det samlede forløb igennem.

Ud fra dette skal man ikke bedømme på små ting, men derimod reelle farer der kan opstå for barnets helbred fysisk som psykisk.

Børn SKAL aldrig fjernes fordi andre mener man er uintelligent, eller ikke opdrager som de synes man bør gøre det.

Dette ville være at gøre hån mod det frie valg vi som borgere i Danmark burde være underlagt.

Vi skal til at oppe vores game I dansk politik og på hele det sociale område, en gang for alle.

Vi skal lade være at skyde os selv i foden, derimod i stedet få gang i lønnede arbejdspladser, få rette familieværdier tilbage i samfundet, på denne måde vil der også automatisk være råd til at støtte de ældre eller syge der er begrænset i deres muligheder.

Vil Danmark virkelig være et land borgerne frygter at få børn i.

Alle de tal i finder og får fremlagt, tænker jeg ikke altid forholder sig specielt godt til den faktuelle virkelighed vi andre begiver os rundt i og udsættes for.

Vil jo os henholde jer til flere børnefaglige studier man kan søge frem fra både Canada, Australien og andre lande lig.

Hvor der klart gives udtryk for at det på lang sigt til trods for god sagsbehandling og tidligt indgreb, vil have alvorlige og langsigtede følgevirkninger for børnene i deres senere liv.

Hvor deres konklusioner har været at hjælpen Skal ydes hos mor og far i videst muligt omfang, ellers hvis muligt nærmeste familie.

Dertil kan jeg undres over en plejefamilie kan godkendes når deres muligheder er ligeså ringe som mor og fars, hvordan kan der ikke være pålagt krav og socialpædagogisk uddannelse, ikke et kursus men en real mange årig uddannelse.

hvorfor ikke fjerne alle de penge sådan en familie kan få og forlange, og så sætte de samme krav til dem som gør sig til forældrene, nemlig at vi må sørge for både at tjene penge til at leve og forsørge os for, samtidig med vi tager os af børnene og har det man kalder en normal hverdag.

Vis disse plejefamilier så gerne vil hjælpe, hvorfor så denne økonomiske faktor, de må gøre sig til rette med børnepengene og de tilskud vi andre som faktiske forældre kan få.

Så må de tage et almindeligt arbejde så de kan forsørge de børn, de klart selv har valgt at ville hjælpe.

Hvis I gav forældre samme penge, samt muligheden for at gå hjemme og kun tænke på børnene og stadig have penge nok.

Så ville tvangsanbringelser og behovet herpå stort set være væk med et fingerknips jo.

Så kunne man faktisk bruge tiden på de forældre der reelt er ligeglade eller skader deres børn fysisk og psykisk.

Mange af disse ting gør sig ingen mening i et ganske almindeligt hoved som mit eget.

Så belys gerne alle os borgere, så vi kan forstå at sætte os ind i hvorfor det hænger sådan sammen.

Dertil synes jeg i folkevalgte hver og en bør tænke rigtigt godt over om der faktisk var noget om det jeg har skrevet til jer her nu.

Har ikke løsninger på alt må bare sige, man skal ikke være professor for at se der er noget helt galt i Danmark og at de love samt måden i skruer det sammen på, er HELT uden omtanke for hverken de danske borgere, ej heller den danske økonomi.

Mvh.

Patrick førslev hansen

Ret til familie